

ivrig for, at han skulde constatere et Brud med visse Personer? Jeg tvivler ikke om, at Justitsministeren hører til dem, der i høieste Grad tage politiske Hensyn ved Besættelsen af Statens Embeder, og han gjør det af Overbeviisning om, at det er hans Pligt, men der-til kan det dog ikke være kommet, at enhver Mand, for at blive ansat i et juridisk Embede i Landet, i forveien skal constatere et Brud med dem, han tidligere har deelt politisk Overbeviisning med. Nei! Constateringen af det befalede Brud hænger sammen med, at han skal vende tilbage til sin tidligere Virksomhed; der har dette Brud sin Rytte, der kan det opfyldes, hvad Ministeren forlanger; men det har Intet at sige, naar han bliver her hjemme i Landet og ernærer sig redelig med juridiske Forretninger og ikke gaaer ud og driver Agitationer i Udlandet, hvorved kongelige Embedsmænd, naar de deeltage deri, endogsaa kunne reise Mistanke mod Regjeringen.

Dette Brev fra Justitsministeren er af den Betskaffenhed og har en saadan Betydning for den hele Sag, at dersom Justitsministeren Dagen, efterat denne Historie var kommen frem i et offentligt Blad, havde henvendt sig til et Par Mænd af Anseelse og Hæderlighed — hvadenten det nu var af hans politiske Modstandere eller Andre — og sagt: „See her det, hvorom det dreier sig,, saa vilde det efter den store Offentlighed, saadanne private Meddelelser altid faae, ikke have været mange Dage, før Enhver havde vidst, hvortil han skulde holde sig; men Ministeren har siddet taus hen og ladet, som om der ikke var noget Videre ved det Hele. Sa, vi have endog oplevet, at Ministeriets Chef forleden Aften i Landstinget har udtalt den Anskuelse, at en saadan Sag som denne ikke kunde kaste Skygge paa Regjeringens Værd og Anseelse, og denne Anskuelse er vendt tilbage hos det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen), der har sagt, at det Slags Artikler kom frem hvert Dieblis, at man ikke kunde tillægge dem den Vægt, at der paa dem kunde

støttes nogen Interpellation, eller ifølge dem foretages videre Skridt. Jeg benægter, at der siden 1848 og indtil nu — et Tidsrum, der omfatter hele vort constitutionelle Liv — nogen sinde er kommet en saadan Bladartikel frem, og jeg haaber, at det skal være mange, mange Aar, førend en lignende kommer frem igjen (S. A. Hansen: Der er kommet mere end een!); der er ikke nogen sinde kommet frem mod en Minister Beskyldninger af en saa gra-berende Natur som dem, hvorom her er Tale, og aldrig, aldrig har nogen Minister siddet ligegyldig ligeoverfor saadanne Beskyldninger i samfulde 3 Uger; thi det er den Tid, Ministeren har ladet hengaae ubenyttet, inden han fik det Andragende, hvorom jeg senere skal tale. Intet havde dog været lettere for Justitsministeren end samme Dag, denne Artikel var fremkommen, eller rettere sagt Dagen efter — da det var et Aftenblad, hvori den stod — i den officieuse Tidende, som i høi Grad staaer til hans Raadighed, at have afgivet en kort Erklæring i Sagen. Denne Erklæring behøvede ikke engang at være forsynet med hans Navn, naar den kun havde den officieuse Form, slike Meddelelser pleie at have, saasom, at Sagen vilde blive gjort til Gjenstand for Paataale paa rette Sted o. s. v. o. s. v.; men intet Sted er Noget af det Slags fremkommet om denne Sag. Jeg har for mit Vedkommende, og flere af mine ærede Venner med mig, gjort, hvad der stod i vor Magt for at forhindre, at Sagen kom offentlig frem; thi vi følte, at skjøndt den vilde afløre Noget, hvorom vi havde den Tro, at det ikke var hæderligt, ærligt og rigtigt, saa vilde den dog paa samme Tid medføre saa uhyggelige Følger for det offentlige Liv herhjemme, og maaskee medføre saadanne Følger for hele Landet, at det vilde være i høieste Grad uforsvarligt at lade disse Følger indtræde. Vore Bestræbelser have imidlertid ikke været heldige, men hvad der er kommet frem, har været imod vort Ønske, og jeg skal tilføie, at efterat det er kommet frem, have vi holdt os tilbage, har man holdt sig tilbage paa de Ste-